

VI Centenari de Sant Vicent Ferrer

Dll, 9/04/2018 per Catalunya Religió

(Josep Miquel Bausset) A petició de l'arquebisbe de València, **Antonio Cañizares**, la Santa Seu ha concedit a les diòcesis del País Valencià la celebració d'un Any Jubilar, que s'obre aquest dilluns dia 9 a la catedral de València (i simultàniament també a les altres diòcesis del País Valencià) per tal de commemorar el VI Centenari de la mort de **Sant Vicent Ferrer**, "*San Vicente (!) Ferrer*" per a la web de l'arquebisbat de València. Aquest Any Jubilar acabarà d'ací un any, el dia de Sant Vicent del 2019, quan commemorarem el VI Centenari de la mort del nostre sant patró.

Són molts les viles que recorden amb veneració el pas de Sant Vicent pels seus carrers: Catí, Morella, Sant Mateu, Lliria, Agullent, La Llosa, Teulada, Xilxes o València, on va néixer el nostre sant. Per commemorar la festa del nostre patró se sol celebrar la missa en valencià, o si més no el sermó, per recordar així que el nostre sant predicà en la nostra llengua. Però a part d'aquesta anècdota, ¿què ha fet l'Església valenciana (fins ara) de la llengua del nostre sant, absent encara a la predicació, la litúrgia, la catequesi o als estudis a la Facultat de Teologia i als Seminaris valencians?

La llengua de Sant Vicent ha quedat reduïda a pur folklore el dia del nostre patró. I la resta de l'any? ¿Per què l'Església continua ignorant (i fins i tot menyspreant) la llengua dels cristians de Benissa, Gandia, Elx, Borriana, Xàtiva, Alcoi, Vila-real o Dénia? ¿Per què venerem i ens enorgullim de celebrar el VI Centenari de la mort de Sant Vicent, dels seus miracles i del seu pas pels nostres pobles i els nostres bisbes no són capaços de recuperar la llengua en la qual ell va predicar i en la qual trobem escrits els seus sermons?

El Concili Vaticà II recomanava l'ús de les llengües vernacles a la litúrgia. Pau VI deia en el discurs de clausura del Concili: "les llengües innumbrables que parlen els pobles, han estat admeses a exposar litúrgicament la paraula dels homes a Déu, i la Paraula de Déu als homes".

¿Per què als nostres pobles la litúrgia es fa en castellà, quan la gent parla valencià? ¿Per què les lectures són en castellà i els avisos es fan en valencià? Això em recorda una anècdota d'un cristià dels Estats Units que, en la discussió entre llatí i llengua vernacla, deia: "No hi ha una llengua tan bonica com el llatí, però el que jo entenc és l'anglès. I a l'església mai no em demanen diners en llatí". Per això no és estrany l'anècdota que mon pare contava: en un poble valencià hi havia una criada a qui la seva senyora, rica, en privat maltractava i explotava sense pietat. La criada estava desesperada i al final, sabent que la senyora era una beata de missa i de comunió diària, decidí disfressar-se de marededéu i aparèixer-se-li a la nit, per dir-li de part de Déu Nostre Senyor, que deixés de turmentar la seva criada. Amb un cobertor es va fer un mantell, amb un filferro una corona i amb un ciri a la mà la criada es presentà al lloc on dormia aquell dimoni que tant la feia patir. En entrar a l'habitació li digué: "Senyoreta, sóc la marededéu". No tingué temps de dir-li res més, perquè la senyora s'alçà del llit i amb un cop la va treure de la cambra, trencant-li a l'esquena el catret d'anar a missa. Quan pel soroll dels crits, acudiren els veïns a auxiliar la criada, l'ama, mig histèrica, cridava: "Animal, més que animal. Veges tu, presentar-se com la marededéu i parlant en valencià". I el meu pare subratllava: "Mireu el cas: no li havia cridat l'atenció ni la disfressa de l'aparició, ni que si li hagués dirigit dient-li: senyoreta". El que l'havia escandalitzat i havia destapat l'engany, és que la marededéu parlés en valencià.

Els bisbes valencians haurien de recordar (i fer seves) les paraules que l'arquebisbe de Barcelona, **Joan Josep Omella**, adreçà el 10 de març al nou bisbe de Rabat, Cristóbal López, en la seva ordenació episcopal: "Respecta aquesta terra i la seva cultura". I fa també unes setmanes, l'arquebisbe Richard Gallagher, Secretari per a les relacions amb els Estats, afirmava: "La missió de l'Església a la Xina és la de ser totalment catòlica i genuïnament xinesa". Respectar la terra i la cultura dels cristians que els bisbes han de servir, és encarnar l'Església en la realitat cultural de cada poble i valorar les tradicions i les llengües de cada país. I no marginar-les ni anul·lar-les, com han fet fins ara els pastors valencians amb la nostra llengua i la nostra cultura.

Cal recordar a més, que el 15 d'octubre de 2016, l'Assemblea Diocesana de València, reunida a la catedral, aprovà (dins del tema sobre la litúrgia) el punt n. 107, que diu: "Fomentar el uso del valenciano en la liturgia, como cauce de evangelización enraizado en nuestra cultura, promoviendo la edición de los libros litúrgicos en valenciano". I quan ja ha passat més d'un any que s'aprovà aquest punt, ni tenim els llibres litúrgics en valencià, ni es fan misses en la nostra llengua a la majoria de les parròquies valencianoparlants.

Si Sant Vicent Ferrer va ser el gran evangelitzador del seu temps, ¿per què els bisbes (i els preveres) valencians no evangelitzen la nostra societat en la llengua del nostre sant?

Som molts els cristians valencians que desitgem, per raons pastorals i culturals, que l'Església Valenciana (perquè sigui realment valenciana) a Vinaròs i a la Vila Joiosa, a l'Alcora, Bocairent, Onda, Biar, Borriana, Torrent i Almenara, recuperi la llengua de Sant Vicent Ferrer.

El jubileu del VI Centenari de la mort del patró del País Valencià, hauria de ser l'ocasió propícia per recuperar la llengua dels valencians a l'Església, després de segles de persecució del valencià. Si l'Església arriba a utilitzar el valencià a les

celebracions litúrgiques, aquest serà el miracle més gran (de tots els que va fer) que haurà fet Sant Vicent Ferrer. Amén.